

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

1 Mayıs 2010

İCAZETİN GÖLGESİNDE TAKSİM “ZAFERİ”!

Taksim meydanı, daha dün “ayaklar baş olursa, kıyamet kopar” diyen başbakanın emir ve talimatıyla 1 Mayıs için konfederasyonlara açıldı!

Başta DİSK olmak üzere tüm konfederasyonların 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama “iradesi” böylece “zafer”e ulaşmış oldu!

Bu, kimileri için “direnişin zaferi”yken, kimileri için “gazlanarak” kazanılmış bir “zafer”di. Rivayet her ne kadar muhtelif olsa da, somut gerçek Taksim Meydanı’nın 1 Mayıs kutlamaları için konfederasyonlara tahsis edilmiş olmasıdır. Artık Taksim “inatlaşması” sona ermiş, “görkemli” 1 Mayıs kutlamasının önündeki engeller kalkmıştır. 1 Mayıs günü Taksim’e 500 bin emekçi mi, yoksa 245 bin emekçi mi geleceği ve ne kadar süreceği sorunu dışında bir sorun kalmamıştır.

Evet, Taksim konfederasyonlara tahsis edilmiştir. DİSK, KESK, Türk-İş, Hak-İş vb. konfederasyonlar İstanbul Valisiyle anlaşmışlar ve 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama “hakkı”nı almışlardır!

Uzlaşmacı bile olamayan icazetli siyasetin bu “zaferi”nin sonrasında DİSK başkanı, 1 Mayıs’a ilişkin bir soruyu yanıtlarken bu “zafer”in arka planını da net biçimde açıklamıştır:

“Süre konusunda sınır yok. Ancak, işi dozunda bırakmayı düşünüyoruz... Ne fazla uzun sürmeli, ne de çok kısa tutulmalı... Uzun sürünce, katılan işçi arkadaşlarımızın da dikkati dağılıyor. Bununla birlikte kontrolün radikal grupların eline geçme riski artıyor.”

Evet, Taksim konfederasyonlara tahsis edilirken, onlara bir de misyon biçilmiştir: 1 Mayıs kutlamalarının “radikal grupların”, “marjinallerin” eline geçmesini önlemek.

Kimdir bu radikaller?

Adlarını tek tek yazmak olanaksızdır. Onlar, yıllar boyunca 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak ve 1977 katliamını anmak için polisle çatışan, gaz bombalarıyla durdurulmaya çalışılan, ellerindeki pankartlar ve taşlarla direnen insanlardır. Kimi zaman “aşırı solcular” olarak tanımlanan, kimi zaman “anarşistler” denilen, ama her zaman “terör örgütü yandaşları” olarak ilan edilen insanlardır.

Ellerinde pankartlarıyla yola çıkmış olan bu insanlar, kimi zaman şu ya da bu siyasetin ne kadar “güçlü” ve “çok” olduğunu göstermenin aracı olarak kullanılmışlardır. Ama yine de kendilerini ifade ettiğini düşündükleri pankartların altında Taksim için yürümüşler, çatışmışlar, tutuklanmışlardır.

Bugün, DİSK başkanı, kutlamalarının uzaması halinde 1 Mayıs’ın bu insanların kontrolüne geçmesinden söz etmektedir. Üstelik bunu söyleyen kişinin başkanlığını yaptığı konfederasyonun adının başında “Devrimci” sözcüğü vardır.

Devrimin, insanlık tarihinin en radikal eylemi olduğunu kimse tartışamaz. Devrimcinin, bu en radikal eylemin eylemcisi ve gerçekleştiricisi olduğu da tartışılmaz.

Gelin görün ki, DİSK başkanı, “radikal grupların kontrolü ele geçirme riski”nden söz edebilmektedir.

İşte icazetli siyasetin açık ifadesi budur.

Daha geçen yıl, 2009’un 1 Mayıs’ında bu icazetli siyasetin “makul kalabalığı” Taksim’i fethetmenin coşkusuyla “halay” a durduklarında, o “radikal gruplar”, “marjinaler” Taksim’e ulaşabilmek için sokak aralarında polislerle çatışıyorlardı.

Şüphesiz, 1 Mayıs işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Mevcut düzenin sınırları içinde ve yasaları ölçüsünde kitlesel ölçekte kutlanabilen bir gündür. Hiç kimsenin 1 Mayıs’ın yasal çerçevede kutlanabiliyor olmasına karşı çıkmayacağı da açıktır. 1 Mayıs’ın amacı, olabilecek her biçimde ve her yoldan işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadelesini ortaya koymaktır. Bunun yasal çerçevede olup olmayacağı sadece egemen sınıflara ait bir sorundur. Ama icazetli 1 Mayıs tüm bunların dışındadır.

Gerçek bir demokrasinin olmadığı bir ülkede, demokratik hak ve özgürlüklerin keyfi olarak kullanıldığı ya da ortadan kaldırıldığı bir ülkede, “demokratik açılım” adı altında “rejim” değişikliğinin bile dayatıldığı bir ülkede, icazetli siyasetin “demokratik uzlaşma”yla uzaktan yakından ilgisi yoktur.

İcazetli siyaset, egemenlerin merhamet ve lütuflarıyla yapılan bir siyasettir.

İcazetli siyaset, küçük lütuflar karşılığında devrimci ilkelerin pazarlandığı bir siyasettir.

İcazetli siyaset, “legalizm”in ulaşabileceği en son ve en kokuşmuş halidir.

Bugün hiç kimse Taksim Meydanı’nın 1 Mayıs kutlamaları için “açılması”na bakarak “zafer”den söz edemez. Ortada “zafer” söz konusu olmadığı gibi, kazanılmış bir hak da söz konusu değildir. Kimse kendisini aldatmamalıdır ve kendisinin aldatılmasına da izin vermemelidir.

Bugün AKP iktidarı, anayasa referandumuyla iktidarının süresini uzatmaya çalışmaktadır. Bir taraftan “liberaller” denilen yandaşlarıyla, “açılım branç”larına katılan “aydınlar”la, diğer taraftan icazetli siyasetçilerle halkı aldatmaya çalışmaktadır. Yapılmak istenen, “helal olsun, çalışıyorlar, ama yapıyorlar da” mantığı içinde AKP’ye karşı olan muhalefeti parçalamaktan ibarettir.

Sol, ister tırnak içinde “sol” olsun, niceliği ne kadar az olursa olsun, ne kadar prestij kaybına uğramış olursa olsun, her zaman ülkenin kaderini belirleyecek olan tek güçtür. Onu, icazetli siyasetçiler aracılığıyla küçük lütuflar vererek belli ölçüde pasifize etmek, sadece AKP’nin değil, tüm düzen partilerinin amacıdır.

Bu oyun yıllardır oynanmaktadır.

Bilinmesi gerekir ki, bugün AKP’nin Taksim Meydanı’nın 1 Mayıs kutlamalarına açılmasına izin vermesi sadece konjonktürel bir durumdur ve AKP’nin “sol liberaller”in desteğini alma çabasının ürünüdür.

2010’un 1 Mayıs’ı icazetli siyasetin bir gövde gösterisine dönüştürülmek istenmektedir. “Provokasyon” söylemleriyle bu gövde gösterisine karşı çıkanlar daha baştan susturulmaya çalışılacaktır. Bunun için 1.000 kişilik “özel güvenlik gücü” bile oluşturulmuştur.

Bu oyunun bilincinde olunmalıdır.

Ve bilinmelidir ki, bu oyunları ortadan kaldırmanın tek yolu, devrimci işçi sınıfı siyasetinden ve örgütlenmesinden geçer.

Yaşasın 1 Mayıs!